

Madeleine Delbrêl: l'espiritualitat de "la gent del carrer".

Dv, 31/12/2010 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

Torno d'uns dies en un monestir del sud de França i he "carregat" alguns volums més de les obres complertes de [Madeleine Delbrêl](#). M'atreveixo a escriure sobre aquesta dona que va viure a la "banlieu" de París, assistent social, formada en filosofia i en art. Convertida al catolicisme des del seu ateisme de profundes arrels intel·lectuals, i que va ser un referent, és un referent, per a l'espiritualitat del laicat, dels creients ordinaris, de la gent del carrer. Es va comprometre i va recolzar la "Mission ouvrière" de França, els primers capellans obrers. Però també va ser crítica amb la tendència a l'aliança sense recança amb el Marxisme.

Perquè parlar avui d'una dona que va morir, encara jove, l'any 64? Ja K. Rahner va afirmar que el cristianisme del s. XXI seria místic o no seria. I aquesta dona va viure a fons l'experiència espiritual, jo diria que quasi mística, de trobar Déu i acostar Déu als homes i dones del seu temps, en un barri obrer dels voltants de París. Com a laica, sense fundar cap grup ni cap orde, ni institut secular.

Quan se'ns demana als laics presència, testimoni cristià en el nostre món, en les nostres realitats socials, polítiques, culturals, científiques, s'oblida sovint que aquesta presència no és, no hauria de ser, fruit d'una estratègia, una tàctica per a créixer com a comunitats. Aquesta presència, aquest "posar paraula a la Paraula" només pot ser fruit de l'experiència íntima de l'amor de Déu als homes i dones del món, de tot el món.

Madeleine Delbrêl, ja abans del Concili Vaticà II parla i viu la vocació laical com una veritable crida de Déu a ser sants- potser diríem ara a ser radicalment creients?-pels carrers del món: "Nosaltres, la gent del carrer, creiem amb totes les nostres forces que aquest carrer, el món en el que Déu ens ha posat és per a nosaltres el lloc de la nostra santedat. I creiem que no hi manca res del que ens cal, perquè si hi calgués quelcom de necessari Déu ja ens ho hauria donat" (M. Delbrêl; *Nous autres, gens des rues*. Ed du Seuil 1966).

Quan Madeleine Delbrêl parla dels "missioners sense vaixell", avui diríem sense avió, es refereix a la tasca que en mig del món els laics estem cridats a dur a terme. Perquè no hi ha ningú més que nosaltres en els nostres ambients de treball, perquè allí som el rostre de l'Església. I això ho viu des d'una profunda eclesialitat, que sovint la va fer patir, però que va ser per a ella la única possibilitat, un gran dò de Déu, i l'únic àmbit des del que tenia sentit l'anunci de l'Evangeli.

Es van traduir al castellà algunes de les seves principals obres: *Nosotros gente de la calle* (Ed Estela 1971) *Las comunidades según el Evangelio*, PPC; *La Alegría de creer*, (Sal Terrae 1998). Crec que aquesta darrera és la única que encara circula. Repensar l'reedició o potser la traducció d'algunes de les seves obres podria ser una eina i un bon servei per als moviments d'Acció Catòlica, que tenen com a principal missió ajudar a viure als laics la seva vida de fe en mig del món, però també per a tots els laics i laiques de les nostres parròquies que creuen i viuen la

vocació laical com a necessitat i possibilitat per a que la nostra Església esdevingui cada cop més veritable servei al món.